

Socrate.

Alciblade.

סוקרטס

התקדוּת פתאומית וחר־צדקית
הדירה שינה מעיני —

יכלתו לממש פרפר מחשבה
המסגל להמריא אף מן המרתקים בפרחים
ולחשיג מרחק אירוני
הנשא בקלילות ובחן על חקי הכבידה הארצית —
הטילה בחי דפי גדול:
כמה חרות לו וכמה עבדות בי.
בשרגש משתה הנערים
וארוס רחף ביניהם ססגוני כנפים
מצניע ביפי את תשוקת השררה
זרו אליו סוקרטס את שלא הזמן
ואלו הוא התמהמה בקצר
משלים מסלולי מחשבה
יוצר את קו המרחק השקוף של חרותו הפרפרית.

וכסימם לדבר בשבחי אהבת הגברים
ויפים המסמא התלקח בחדר כאש במראה
רחף לאולם פרפר הסוקרטי
וספר על חכמת אשה
ועל געגועיה לאזור אחר
בו נפרד היפה מכל הגופים הכלים
ונגלה כעצם היפי

במרחק קרבה אינסופיים מכל הארצי, הזורם, הנדון לתמורה ומות
במרחק קרבה אינסופיים מן השיש הדבשי של גוף אלקיבידס.

יהלום

"אימה מונחת האבן הכלילה
מעבר להרים ולגבעות
מעבר לכוכבים בני שש קצוות"

מ' בזראנו

מה יעשה משורר המבחין
כי יהלום שירתו העתידית
מנצנץ בשיריה של משוררת מסימת
עוד טרם נכרה ממחצביו?

כי מה יעשה מי שבחר או נכפה
לבטא ענינים נוגעים
במלים מעטות בלבד:
להיות קטן כף יכול יהלום.
ומדבר כאן גם ביהלום האבוד
שנגהו העמום מופיע לעתים בעמקי התודעה –
נרגש מול אור, עמיד מול כח, נרא את האש.

אבוד – כלומר כמה נרגש המלזה קיום בזכרון
ואת אבל הנוכחות אשר בהעדר
ואיזו אצילות המתחייבת מן היכולת לומר
גם על היקר
נכונות לגדל בעשב או פרחי שדה זעירים
בשולי דרכים סוערות, לזהטות.

מרדכי גלרמן

אחת

בשריקה חזרה –

בסופרמרקט השכונתי
בשהתבוננתי בירקות הנסגרים בפלסטיק
על המאזנים האלקטרוניים המהבהבים ספרות
שרקה באזני – אני פה.

ספרה על מסעה לקפריסין
על ציורי הרצפה והקיר הביזנטיים
ופניה מברחים מאחורי פניה
עומדים על חלצתה המדפסת מפרשיות קטנות
ובמפתחה, באליפסה, זאבת שנהב.

וכתמיד, גם רעה כתמיד,
גם כמפקירה עצמה וגם זוקרת נכדלותה כמגדל
ואני בקשתי כי תתפוגג
כמזרקה בכרכת עצמה.

אין צ'אנס. סמנה התודעה
והתקלות הביתיות האחרונות
נראו כמבשרות את אכזריות הפגישה
את עקשות סרוכה לשמע אל דממת בדידותי
לראות את הכלב העגום של רעבי לאהבה

ומדוע באבלי המעצבן יכלתי אחר-כך
לראות את הנס שבהיות שושנת גנה
פורחת ככח סימטרי בין בוחות הקוסמוס?
ואף את נס יכלתי לראות את נס השושנה
יכלתי לראות.

מרדכי גלדמן